

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 59.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n50.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:50

#

Et Sandsebedrag

Det formeentligt ydmygt og beskeedent at tilstaae, at man ikke kalder sig en Apostel.

Det er dog igjen en Confusion, der er fremkommet ved Hjælp af »Christenheden«, der igjen har vendt op og ned paa alle christelige Begreber, det er, forhindret dem i at være hvad de oprindelig ere: omvendte.

Ydmygt og beskeedent, hedder det, siger man: jeg kalder mig jo ikke en Apostel. Altsaa det Stolte, det Hovmodige var at kalde sig en Apostel. At dette kan være det Stolte og det Hovmodige, negter jeg ikke, men jeg ønsker blot at oplyse Forholdet lidt nærmere.

Naar man taler saaledes, gaaer man altsaa ud fra at det at være Apostel er en Udmærkelse, det Ydmyge, det Beskedne ligger i ikke at gjøre Fordring paa at være det Udmærkede. Vel. Men det at være Apostel er som alt Christeligt ikke den ligefremme Udmærkelse men den omvendte. See her kom et lille NB. I Forhold til al ligefrem Udmærkethed ell. Udmærkelse, der er Sagen ganske simpel, hvis det er sandt at jeg ikke gjør Fordring derpaa, saa er det beskeedent, thi den ligefremme Udmærkelse er uden videre Neben eller Bibestemmelser et ligefrem jordisk Gode. Men det at være Apostel er idel jordisk Lidelse. Ja, hvis Apostelen kunde faae Lov at leve anden Gang, naar hans Lære har seiret, ja da var det maaskee et ligefrem jordisk Gode, at være Apostel. Men da han levede, da hjalp det at han kaldte sig Apostel, ham sandeligen ikke til Ære og Anseelse ell. jordiske Goder, just det at han kaldte sig Apostel var Signalet til at han maatte lide mere end de andre Tilhængere, lide indtil Døden.

Dette er det at være Apostel – noget Andet end denne Opfattelse bagefter, der tager Apostelen forfængelig ved Hjælp af et Sandsebedrag.

[a] Og erindres maa det, at i en vis Forstand er der Intet vi Alle ere mere lige nær til end til det at være Apostel, just fordi her ikke er Tale om æsthetisk Differentis at være Genie, Talento: D:. Og vistnok har ethvert Msk. Lov til i Henseende til Armod, Lidelse for Sandhed o: s: v: at indrette sit Liv ganske som en Apostel, kun har han ikke Lov til at beraabe sig paa guddommelig Myndighed. Men i Henseende til det Første skal han ikke genere sig, og allermindst gjøre det af Beskedenhed, det vil sige, skal her være Tale om sand Beskedenhed, maa det være at tilstaae, at man er for svag, og sandselig, altsaa at anklage sig selv, ikke som naar jeg er for beskeden til at forlange at blive Minister, Heros i Kunst, Ridder af alle europæiske Ordener o: D:

Men er dette saaledes, saa bliver hiin Fordring paa saadan udenvidere at ville ansees for beskeden, fordi man ikke kalder sig en Apostel, den bliver mislig; thi det kan ogsaa være jordisk Kløgt og Blødagtighed.

Sagen er nemlig, lad os istedetfor det forvirrende Ord »Apostel« (der ved sin Efterbetydning er blevet verdsliggjort og identificeret med andre jordiske Udmærkelser) sætte det: et heelt Liv igjennem at blive udleet, forhaanet, forfulgt, fattig, i Fængsel, ihjelslagen. Naar nu En siger: jeg er ikke saa ubeskeden at forlange at blive Excellence o: D: – ja det er ganske ligefrem. Men lad En sige: jeg er ikke saa ubeskeden at forlange at blive fattig, forarmet, et Udsbud i Verden, udleet, ihjelslaget – ja saa er det ikke saa ganske ligefrem; thi der fandtes vel i hver Generation ikke Ti, der havde Mod dertil. Det kan altsaa være verdslig Kløgt og Blødagtighed, der holder sig tilbage, men tillige vil profitere, at det ansees for Ydmyghed. See det er misligt.

O, at det blot holdtes reent med hvad Xstd er! At den ikke er en Lære, men en Existents, at der ikke behøves Professorer, men Vidner, saa blev man fri for al den vigtige Videnskabelighed, disse stadselige Mænd, der ere Videnskabsmænd – hvad Xstd. nu behøver. Nei, behøvede Xstus ikke Videnskabsmænd, men kunde nøies med Fiskere, saa behøvedes vel nu meget mere Fiskere. Thi just fordi Xstus var med, havde Faren vel ikke været saa stor om Xstd. var faldet i Hænderne paa Studerende.

Feilen er ikke Studeringen, men Feilen er Accenten ietvæk falder forkeert: paa det at udgrunde og at fremstille – saa det bliver en Latterlighed at gjøre Noget deraf, en Ubetydelighed. En simpel Mand derimod har intet Adspredende. Her fæster man strax Blikket paa hans Liv; har han ikke i denne Henseende Noget at betyde, har han slet ingen Betydning. Men denne Simplification i Henseende til at gjøre Regnskabet op, er af yderste Vigtighed, saa falder Accenten ietvæk paa rette Sted, paa Existentsen.